

ΤΟ ΓΥΝΑΙΚΕΙΟΝ ΙΔΕΩΔΕΣ

I

Ο ΙΣΤΟΣ ΤΗΣ ΠΗΝΕΛΟΠΗΣ

Ὁμολογήσωμεν ὅτι ἦτο ἡ μόνη, διότι ἔσχεν ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸ καὶ μεταξὺ τῶν πολλῶν ἀδύνατον νὰ μὴ ὑπῆρξε καὶ τις ἰδεώδης, δυνάμενος νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς ἀπαιτήσεις καὶ τῆς μᾶλλον ἰδιοτρόπου δεσποίνης. Δυστυχῶς ἡ ἀντάξιός τοῦ πολυτρόπου Ὀδυσσεὺς ἄλοχος, πολύτροπος καὶ αὐτὴ, ἡ περίφρων Πηνελόπεια, εἰς τὸν περίφρον ἐκεῖνον ἰσθὸν νυκθημερὸν ἀσχολουμένη, δὲν ἤρυνθη νὰ συντάξῃ ἀπομνημονεύματα ἵνα μάθωσι καὶ αἱ μετ' αὐτὴν εἰς τίνα τῶν ἀναριθμητῶν ἐκείνων λαμπρῶν μνηστήρων, — πάντων προκοθηρῶν λιμοκοντόρων —, θὰ εἶδιδε τὰ πρωτεῖα ἂν δὲν ὑπῆρχεν Ὀδυσσεύς· καὶ οὕτω τὸ γυναικεῖον ἰδεῶδες παραμένει πάντοτε ζήτημα.

Ὁ ἰσθὸς ὅμως τῆς Πηνελόπης κατέστη περιώνυμος ἐν τῇ ἱστορίᾳ τῶν εὐφυῶν ῥήσεων. Καὶ πῶς νὰ μὴ καταστῇ ὅτε εἶναι ὁ μέγιστος καὶ ὁ μᾶλλον λαμπρὸς τῆς γυναικείας εὐφυΐας ἄθλος; ὅτε μία μόνη γυνὴ ἐπαιξε διὰ τοῦ ἰστοῦ ἐπὶ πλῆθὸς ἔτη ὑπὲρ τοὺς ἑκατὸν ἀνδρας; Οἶα διὰ τὰς γυναῖκας ὁδοὶ! καὶ οἶα διὰ τοὺς ἀνδρας κατασχὴν!

*Ἐλθωμεν εἰς τὰς ῥήσεις :

Εὐφυσλόγου ἐσπέραν τινα ἐν παρισινῇ αἰθεύσει, ἥς ὁ πρὸς τοὺς ἀνθοκρίνους καὶ τὰς ἀρχαίας παραδόσεις ἄκρατος σεβασμὸς ἐδήλου τὸ πολιτικὸν τοῦ μεγάρου ἐκείνου χρῶμα. Ἐλάλουν περὶ ὠραίας ἀπούσης, εὐφυῆς δὲ τις δεσποινα εἶπεν :

— Ἀφοῦ παρεδόθη εἰς τὸν Θεόν, παραδίδεται τώρα εἰς τὸν Διάβολον. Εἶναι πάντοτε ἡ ἱστορία τῆς Πηνελόπης, ἥτις ἐχαλοῦσε τὴν νύκτα ὅ,τι κατεσκευάζε τὴν ἡμέραν.

— Θαυμάσιον! — εἶπε κύριος, ὅστις ἔβλεπε δι' ἐρωτικῶν ὀφθαλμῶν τὴν δεσποιναν, ἀποτεινόμενος πρὸς σοβαρὸν τοῦ Ἰστοιτοῦτου ἱστορικόν —, δὲν εἶναι ἀληθὲς ὅτι εἶναι ῥῆσις ἐξ ἐκείνων ἃς δὲν λέγουσι πλέον;

— Ἐχετε πολὺ δίκαιον, ἀπήντησε πρὸς τὸν θαυμαστὴν τῆς δεσποίνης ὁ τῆς οἰκίας ἀκαδημαϊκός, διότι εἶναι ῥῆσις ἀπὸ οὐράνι. Ὅτε ἡ κυρία Δὲ Μοντεσπὰν ἤρξατο ἀκροωμένη τῶν διδασκῶν

τῆς κυρίας Δὲ Μαιντόν, ἡ ἀδελφὴ τῆς κυρίας Δὲ Θιάγκη εἶπε χαριέντως τῷ κυρίῳ Δὲ Βιβόν : « Ἴδου ἀληθῶς τι πρὸς οἰκοδομήν! ἡ ἀδελφὴ μου ἐργάζεται ὅλην τὴν ἡμέραν πρὸς μετάνοιαν, ἀλλὰ πῶς θὰ χαλάσῃ τὴν ἐργασίαν τῆς τὴν νύκτα! Εἶναι ἡ Πηνελόπη, ἥτις ἐξέκαμνε τὴν νύκτα ὅ,τι εἶχε κάμει τὴν ἡμέραν.»

— Εἶσθε πολὺ δύσκολος, ἐπανέλαβεν ὁ τῆς δεσποίνης θαυμαστής, αἱ λέξεις εἶναι ὡς οἱ ἀδάμαντες, ἀρκεῖ νὰ λάμπωσι καὶ οὐδεὶς ἐρωτᾷ πόθεν ἐρχονται· μόνον οἱ μαργαρίται γηράσκουσι καὶ ἀποθνήσκουσι.

Ἡ ῥῆσις μετεβιβάσθη ἀπὸ στόματος εἰς στόμα, ἀπὸ τῆς κυρίας Δὲ Θιάγκης εἰς τὸν Φοντενέλλον, ἀπὸ τοῦ Φοντενέλλου εἰς τὴν κυρίαν Δὲ Τανσέν, ἀπὸ τῆς κυρίας Δὲ Τανσέν εἰς τὸν Δυκλὸς, ἀπὸ τοῦ Δυκλὸς εἰς τὴν δεσποινίδα Δὲ Λεπινάς, ἥτις ἐλληροδότησε τὴν ῥῆσιν τῷ Σαμφόρ. Ἡ Σοφία Ἄρνού τὴν ἐπενόησε βεβαίως, ὁ δὲ Ριβαρὸλ παρέλαβεν αὐτὴν εἰς τὴν ἐξορίαν ἀπερχόμενος. Ἐπανήλθε δὲ εἶπερ ποτὲ νέα εἰς Παρισίους, ὅτε ἡ Γαλλικὴ Κωμῳδία ἐδίδαξε τὸν Ὀδυσσεῖα τοῦ Πονσάρ καὶ ὁ Καβαλιὲ ἔδωκε ζῶν ἐπὶ τοῦ μαρμαροῦ εἰς τὴν ὠραίαν αὐτοῦ Πηνελόπην.

Ὁ ἰσθὸς τῆς Πηνελόπης εἶναι ἀληθῶς εὐφυστάτη παρομοίωσις, ἥτις θὰ παραμείνῃ πάντοτε νέα, ὡς οἱ ἀδάμαντες. Διακρίνει δὲ αὐτὴν ἡ λεπτὴ ἐκείνη malice, ἥτις εἶναι τὸ χαρακτηριστικὸν τοῦ γυναικείου πνεύματος, ὅταν τὸ βέλους βάλῃ γυνὴ κατὰ γυναικός.

II

Η ΠΟΛΙΟΥΧΟΣ ΤΩΝ ΑΣΧΗΜΩΝ

Ὅτι πολλὰ καὶ διάφορα τὰ γυναικεῖα ἰδεῶδη, ὧν καὶ οὐκ ὀλίγα λίαν παράδοξα, γινώσκει ἤδη τὸ σεβαστὸν κοινὸν καὶ ἡ γενναία φρουρά, — κατὰ τὴν πάλαι ποτὲ γλῶσσαν τῶν θεατρικῶν προγραμμάτων —, ἐξ ὧν ἐδημοσίευσεν ἐν τῇ ἐφημερίδι Ἐμπρὸς ὁ φίλος Διαβάτης, ὁ εὐφυῶς ψέγων τὰ ψεκτέα. Καὶ ἂν θέλετε ἀληθῶς παράδοξα, ἀκούσατε τί λέγει ἐν τῷ φύλλῳ τῆς 2 προπαρελθόντος Ὀκτωβρίου ἡ *Τελεσιουργὸς Νῆξ*, πρόσωπον *Πολιούχου τῶν Ἀσχημῶν* ὑποδουμένη : « Ὁ

ἀσχημότερος τῶν ἀνδρῶν, ἰδοὺ τὸ ἰδεῶδες. Δὲν ὀνομάζεσθε καὶ δὲν εἰσθε πράγματι «ἀσχημον φύλον»; Λοιπὸν ὁ ἀσχημότερος εἶναι ὁ τελειότερος. Ἐγὼ τοῦλάχιστον θὰ τὸ εἶχα καμάρι νὰ ἔχω τὸν ἀσχημότερον τῶν συζύγων, διότι οὕτω μόνον θὰ διεκρίνετο ἀπὸ τοὺς ἄλλους. Κατὰ τὰ ἄλλα ὄλοι οἱ ἄνδρες εἰσθε ὅμοιοι καὶ ἀπαράλλακτοι, ἐγωῖσται, βάνουσι, (ὦ κυρία, μὲ φέρετε εἰς δύσκολον θέσιν ἀπέναντι τῶν ὁμοφύλων μου!), μὴ δυνόμενοι νὰ ἐννοήσετε τὰς λεπτότητας τῆς γυναικείας ψυχῆς, στενοκέφαλοι, δοῦλοι τῶν προλήψεων! Νὰ εἶνε ἀσχημος καὶ νὰ τὸν ἀγαπῶ διὰ νὰ ἐκδικουμαι τὴν ματαιότητά σας, τὴν μεγάλην ἰδέαν ποὺ ἔχετε διὰ τὰ ὑποκείμενά σας.

«Ἐν μόνον ἀπαιτῶ, νὰ μὴ εἶνε γελοιῶς ἀσχημος, ἀλλὰ μὲ ἀσχημίαν, ἥτις νὰ ἐπιβάλλεται. Προτιμότερον νὰ προξενῇ φόβον παρὰ γέλωτα».

Ἐπιτρέπεται δὲ νῦν νὰ ἐρωτήσωμεν τὴν *Πολυόχηρον τῶν Ἀσχημῶν* ἂν καὶ

III

Ο ΚΟΥΡΕΥΜΕΝΟΣ ΣΥΖΥΓΟΣ

ὑπάγεται εἰς τὸ σεβαστὸν τοῦ ἰδεώδους αὐτῆς προγράμμα; διότι ὡραία τις βασίλισσα... ἀλλὰ μὴ προτρέχωμεν τῆς διηγήσεως:

Ἄν ὠσάωμεν πίστιν ταῖς λόγοις Ἀγγλοῦ τινὸς συγγραφέως, ἡ κέρμη καὶ ἡ γενειὰς τοῦ βασιλέως τῆς Γαλλίας Λουδοβίκου τοῦ Ζ', τῆς δευτέρας σταυροφορίας (1147—1149) μετασχόντος σὺν τῇ συζύγῳ Ἐλεονώρα, — ἥτις ἔλαβε καὶ αὕτη τὸν σταυρὸν καὶ τὴν ἀρχηγίαν τῶν σταυροφόρων δεσποινῶν —, ἐγένοντο τὸ ἕμεσον αἰτίον μακροχρονίου μεταξὺ Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας πολέμου. Ὁ βασιλεὺς οὗτος, ὁ ἐπικληθεὶς ὁ Νεὸς καὶ ὁ Εὐσεβής, ἦτο παρὰ πᾶσαν τὴν εὐσέβειαν αὐτοῦ, βίαιος καὶ ἀρειμανής· περιεθῶν δὲ εἰς ῥῆξιν πρὸς Ἰννοκέντιον τὸν Β' ἐνεκα τῆς ἐκλογῆς ἀρχιεπισκόπου τινός, ἀφορίσθη ὑπὸ τοῦ Πάπα, θέσαντος εἰς ἀπαγόρευσιν τὰ τοῦ βασιλέως κτήματα, κατὰ τὰ ἰσχύοντα τότε θεοκρατικὰ καὶ ἀπολυταρχικὰ τῆς Παπῶσύνης νόμιμα. Ἄλλ' ὁ Λουδοβίκος, ἐμβλέπων εἰς πάντα ταῦτα τὸν δάκτυλον τοῦ αἰεὶ στασιάζοντος καὶ ραδιουργοῦντος ὑποτελοῦς αὐτῷ Θιβῶ (Thibaut) τοῦ Δ', κόμητος τῆς Καμπανίας, εἰσβάλλει τὸ δεύτερον εἰς τὴν χώραν αὐτοῦ, λεηλατεῖ τὴν πόλιν Οὐϊτρώ καὶ πυρπολεῖ τὴν ἐκκλησίαν καίων 1300 ἀτυχεῖς, οἵτινες εἶχον ἐκεῖ καταφύγει. Ὅθεν πρὸς ἐξίλασμον τοῦ στυγεροῦ ἐκείνου ἀνομήματος, ἠναγκάσθη νὰ ἐνδώσῃ εἰς τὰς ἀπαιτήσεις τῶν Γάλλων ἐπισκόπων, κείρων κόμην τε καὶ γενειάδα εἰς μετανοίας τεκμήριον. Πρὸς πλήρη δὲ ἀγνισμὸν μετέβη εἰς Παλαιστίνην, ἵνα καύσῃ καὶ τινὰς Σαρακηνούς δι' ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ. Ἄλλὰ τὸ εὐσεβὲς ἐκεῖνο κούρευμα, οὐδόλως ἤρесе εἰς τὴν ὡραίαν Ἐλεονώραν, θυγατέρα Γουλιέλμου

τοῦ Θ', τελευταίου δουκὸς τῆς Ἀκχιτανίας, ἥτις ἦτο πριγκίπισσα φιλόκαλος, φιλοθεάμων, κοσμική καὶ ἔκτοτε ὀπαδὸς τῆς γυναικείας χειραφετήσεως.

Ὁ σεβαστὸς σύζυγος ἐφάνη αὐτῇ οὐ μόνον γελοιός, ἀλλὰ καὶ ἄξιος περιφρονήσεως εἰς τοιαύτην ταπεινωτικὴν ἀπαιτήσιν ἐνδώσας. Δι' ὃ καὶ ἐπιμόνωσ ἐπιζητήσασα καὶ λαβοῦσα τὸ διαζύγιον (1152) ἀφῆκε τὸν κούρευμένον βασιλέα καὶ ἐστέφθη τὸν δεῦκα τῆς Νορμανδίας, τὸν μετέπειτα Ἐρρίκον τὸν Β' τῆς Ἀγγλίας, προεὶκα φέρουσα αὐτῷ τὴν ἐν Γαλλίᾳ πλουσίαν τῆς Γουϊέννης ἐπαρχίαν, ἀφορμὴν γενεμένην μεταξὺ τῶν δύο χωρῶν μακρᾶς σειρᾶς πολέμων· ὁμολογήσωμεν ὅτι οὐδέποτε κούρευμα καὶ ζύρισμα ἐπέδρασσαν τοσοῦτον ἐπὶ τῆς τύχης τῶν λαῶν ὅσον ἐκεῖνα. Ἐλλόγως δὲ ὁ Ἀγγλὸς συγγραφεὺς ἐπιλέγει ἐνταῦθα ὅτι αἱ καταστροφαὶ αὗται δὲν θὰ συνέβαινον ἴσως ἂν ὁ Λουδοβίκος, ἀπερισκέπτως φερόμενος, δὲν εἶχε κείρει κόμην τε καὶ γενειάδα καὶ ἀπαρῆσει οὕτω τῇ βασίλισσῃ ἡμῶν Ἐλεονώρα. Καὶ ναὶ μὲν οὐδόλως ἐτιδοκιμάζει τὴν διαγωγὴν τῆς χαριτοβρίτου αὐτοῦ ἀνάσσης, λέγει ὅμως ὅτι ἐν Κωνσταντινουπόλει θὰ εἶχεν ὑπὲρ αὐτῆς τὸν κόσμον ὅλον. Καὶ ὄντως δὲν λέγεται ὅτι ἡ Ἐλεονώρα «fit remarquer sa beauté et les grâces de son esprit à la cour de Constantinople;»¹ Τὸ ακριβῶς ἱστορικὸν εἶναι ὅτι τὸ διαζύγιον ἐζήτησεν ἐκεῖνος καὶ οὐχὶ αὕτη, δι' ὃ καὶ ὑπὸ τῶν συγχρόνων ἐκακίσθη ἐπὶ ἀσυνεσίᾳ, ἐπ' ἴσῃ ὅμως βέβαιον ὅτι καὶ ἡ Ἐλεονώρα δὲν ἐλάτρευε τὸν Λουδοβίκον, λέγουσα ὅτι εὖρεν ἐν αὐτῷ «καλόγηρον καὶ οὐχὶ σύζυγον.»² Ἐν Ἀντιοχείᾳ δὲ ὅπου ἀφίκοντο καὶ ἐνθα ἐδέσποζε Ραιμόνδος ὁ Β', ὁ τῆς Ἐλεονώρας θεῖος, — ἀνὴρ εὐπρόσωπος, διὰ τοῦ κάλλους, τῆς ἀνδρείας καὶ τῶν δώρων τοῦ πνεύματος ἐπιβαλλόμενος, καὶ περ βαίνων πρὸς τὴν πεντηκοστὴν τοῦ βίου μείραν —, ἤρξατο ἐκδηλουμένη ἡ τοῦ ὑψηλοῦ σταυροφορικοῦ ζεύγους διαφωνία, τὸ ἀσυμβίβαστον τοῦ χαρακτῆρος, τὸ ἀντίθετον τοῦ χριστιανικοῦ αὐτῶν ἰδεώδους, ἐνὶ λόγῳ ἡ τοῦ βασιλικοῦ ἀνδρογύνου γρίνια, κατὰ τὴν γραφικὴν τῆς ἐτημόδους ἔκφρασιν. Καὶ ὁ μὲν Λουδοβίκος ἐπιμόνωσ ἀπῆτει ν' ἀπέλθωσιν ἐξ Ἀντιοχείας καὶ μεταβῶσιν εἰς Ἱερουσόλυμα, — χριστιανικὸν ἔτι βασίλειον —, ἵνα αὐτὸς μὲν ἐξιλεωθῇ ἐπὶ τοῦ παναγίου τάφου διὰ τὸ διαπραχθὲν ἐν Οὐϊτρώ ἀνόμημα, ἡ δ' Ἐλεονώρα, ἡ καὶ ἀρχηγὸς τῶν σταυροφόρων δεσποινῶν, ἐπανέλθη εἰς Γαλλίαν χατζῖνα. Ἄλλ' ἡ Ἐλεονώρα, ἡ μεγίστων τιμῶν καὶ περιποιήσεων ἐν τῇ πολυθελγήτρῳ καὶ φιληδόνῳ τοῦ Ραιμόνδου ἀλλῇ ἀπολαβοῦσα —, ἐφρόνει καὶ δικαίως, ὅτι καὶ ἐξ Ἀντιοχείας ἠδύνατο νὰ τελῇ τὸ τοῦ Εὐαγγελίου:

1 Michaud: «Biographie Universelle, tom. 13, pag. 6: «Éléonore de Guéenne.»

2 Michaud, αὐτόθι, τόμ. 25, σελ. 112: «Louis VII.

Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἐαυτὸν¹ καὶ ἠγάπα τὸν... θεῖον αὐτῆς, — καὶ τίς μᾶλλον αὐτῇ πλησίον; — ὅστις δὲν ἦτο... κουρεμμένος γιδί.

Ὡσαύτως ἐν ᾧ ὁ σύζυγος, ὁ στυροφόρος μένεα ἔπνεε κατὰ τῶν ἀπίστων, ὡς οἱ χριστιανὶ ἐκάλουν τότε τοὺς Σαρακηνούς, οὗς, ὡς καλὸς χριστιανός, ἐπόθει νὰ ἐξοντώσῃ, ἢ εὐαγγελικῇ Ἐλεονώρα διέκειτο φιλικώτατα πρὸς τὸν νέον Σαλαδῖνον², — παρ' οὗ καὶ δῶρα εἶχε λάβει —, ὅστις ἦτο ἐκ τῶν ἀπίστων, ἐκ τῶν ἐχθρῶν, ἀλλὰ δὲν λέγει τὸ Εὐαγγέλιον: Ἀγαπάτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν³ εἶναι ὅμως καὶ ἀληθές: ὅτι ὁ νέος ἐκεῖνος Τοῦρκος ἔτρεφεν ὠραίαν γενειάδα. Τέλος ὁ κουρεμμένος σύζυγος, ὁ ὑπὸ τὸ βᾶρος τοσούτων συζυγικῶν στεμμάτων κύπτων, ἔν' ἀπαλλαγῇ τῶν μαλλιαρῶν, ἠναγκάσθη νὰ μετατραπῇ εἰς ἥρωα μυθιστορίας καὶ ν' ἀπαγάγῃ ἐν ὥρᾳ νυκτὸς — ὡς ἐκεῖνος ἐρωμένην — τὴν σύζυγον αὐτοῦ, ἣν μετέφερον εἰς τὸ στρατόπεδον, καὶ μετ' οὗ πολὺ εἰς Γαλίαν. Καὶ νῦν τελευτῶντες ἐρωτήσωμεν εὐσεβάστως τὴν ἐν τῷ « Ἐμπρὸς Ἡολιοῦχρον τῶν Ἀσχημῶν θὰ ἔσπεργεν εἰδικρινῶς σύζυγον ἄνευ κόμης, μύστακος καὶ γενειάδος, σύζυγον τριπλῶς κουρεμμένον, ὡς παρίσταται ὁ Λουδοβίκος;

Ε. Κ. ΑΣΩΠΙΟΣ

ΑΒΥΣΣΟΙ

ΠΕΡΙΣΤΕΡΙΑ

Φύγαν τὰ περιστέρια τὴν αὐγὴν
Κ' ἦρθε τὸ δειλινὸ καὶ δὲν γυρίσαν
Ἐσοῦρπωσε, σκοτεινιάσεν ἡ γῆ
Ἐβράδνασε, καὶ ἐκεῖνα πῶς ἀργῆσαν;

Ἐρημὴ ἡ φωλιά τους καρτερεῖ
Ἄχ! ἔρημος ὁ κῆπος τὰ προσμένει
Κι' ὅσο ἡ μαύρη ρύχτα προχωρεῖ
Ἡ φύσις γύρω ἀρρωσταίνει.

Ξημέρωσε: τὶ ἄχαρη αὐγὴ...
Κρῖνο, βορghiᾶς ἐρήμαξε τὰ δαση
Ἐγύμνωσε τὰ δένδρα καὶ τὴ γῆ
Καὶ ἴσκόρπισε χαμὸ σ' ὅλη τὴν πλάσι.

Τοῦ κάκου ἡ φωλιά τους καρτερεῖ
Τοῦ κάκου ὁ κῆπος τῶρα τὰ προσμένει
— Κάποιος διαβάτης εἶυχε νὰ βρῇ
Μιὰ κάτασπρη φτεροῦγα πεταμένη.

ΜΗΤΕΟΣ ΠΑΠΑΣΠΥΡΟΥ

1 *Ματθ.* ΚΒ', 40.
2 *Michaud* ἐνθ' ἀνωτ. τομ. 13, σελ. 7: «*Eléonore*», —
«*Dictionnaire de la Conversation*», τομ. 25, σελ. 59:
«*Eléonore de Guienne*».
3 *Ματθ.* Ε', 44.

ΣΤΑ ΣΚΟΡΠΙΑ ΛΟΥΛΟΥΔΑ

Ἀπὸ ἴου μνημῆμα πέρασα
Ἀγάπη μου θλιμμένη,
Κ' εἶδα ἔτα σκόρπια λουλούδα
Μικρὴ ψυχὴ γυρμένη.

Ἀγκομαχοῦσε τρίζοντας
Τὸ κάθε κυπαρίσσι
Καὶ σὲ κληῖρι παγωνιᾶς
Λιποψυχοῦσε ἡ φύσις.

Γύρω, τριγύρω ὁ οὐρανὸς
Μαύρους ἀτμοὺς κυλοῦσε,
Ἄες καὶ μολύβι' ἀσήκωτα
Στὴν ἀγκαλιὰ κρατοῦσε.

Ἐσπάραξε τ' ἀδύνατα
Φτερά της ἡ ψυχοῦλα
Κ' ἡ πάχη τὴ σαβάνωσε
Μὲ παγωνιᾶς βροχοῦλα.

Τὴν ἀγκαλιὰ μου ἀπλώσα
Προῆ νὰ τῆς σκορπίσω,
Κι' ἀπ' τὸ θερμὸ μου ἀνάσασμα
Ζωὴ νὰ τῆς χαρίσω.

Μὰ ἐσπάραξε, λαχτάρισε
Ἄνὸ, τρεῖς φορές ἀκόμα,
Καὶ ξάφνω ἐσοριάστηκε
Νεκρὴ ἔτὸ κρῖνο χῶμα.

Ἐκλαψα τότε, ἀγάπη μου
Στὸ μνημῆμα τὸ θλιμμένο,
Γιατὶ ἔτα σκόρπια λουλούδα
Εἶδα νεκρὸ γυρμένο.

Τ' ὄνειρο ποῦ κρῖναμε
Χρόνια καὶ χρόνια — ὦ κρῖμα!
Τ' ὄνειρο ποῦ ξεψύχησε
Στῆς Ἀησιογιᾶς τὸ μνημῆμα.

Νὰ τ' ἀγαστήσω θάρρεψα,
Ἀγάπη μου θλιμμένη
Μ' αὐτὸ ἔτα σκόρπια λουλούδα
Νεκρὸ — νεκρὸ θὰ μὲνῃ!

ΑΙΜΥΛΙΑ ΚΟΥΡΤΕΛΗ